

Arrest

nr. 135 021 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kirkuk, Centraal-Irak. U stelt uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat u in conflict kwam met een gewapende groepering die u wilde inlijven.

U kwam aan in België op 4 september 2014 via de luchthaven van Zaventem en verklaarde zich dezelfde dag vluchteling. Op 19 september 2014 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan uw herkomst uit Kirkuk kon immers geen geloof worden gehecht. Op 20 oktober 2014 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u een beschermingsstatus toe te kennen.

Op 19 november 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij uw verklaringen en legt volgende stukken voor: rantsoenkaart, aangifte bij politie, verklaring van woonst.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Kirkuk. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze geenszins een ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Wat betreft het document van de politie moet worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op uw asielmotieven, die echter reeds bedrieglijk zijn bevonden. Aan de authenticiteit van dit stuk dient dan ook ernstig getwijfeld te worden. Wat betreft het document waarin een aantal personen stellen dat u wél afkomstig bent van Kirkuk moet worden gesteld dat aan dergelijk stuk, dat immers op uw verzoek werd opgemaakt en een bijzonder gesolliciteerde indruk maakt, slechts weinig geloof kan worden gehecht. Dit stuk kan door eender wie zijn opgemaakt. Wat tot slot de door u voorgelegde rantsoenkaart betreft, moet worden verwezen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest van de Raad wordt betreffende de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die u er voorlegt gesteld dat deze het ongeloofwaardige karakter van uw herkomst alleen maar bevestigen: de documenten worden als 'niet authentiek' beoordeeld en de aangebrachte stempels als 'vervalsingen'. In het licht hiervan, alsook in het licht van de eerdere vaststellingen van de asielinstanties omtrent uw herkomst, moet worden besloten dat de grootste twijfels dienen te worden geuit betreffende de authenticiteit van de door u voorgelegde rantsoenkaart.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat een verwijderingsmaatregel geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 8 en 16 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de samenwerkingsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst tevens naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waaruit hij afleidt dat de commissaris-generaal elk relevant gegeven waarover hij beschikt, dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet.

Verzoeker wijst erop dat hij bij zijn nieuwe asielaanvraag drie nieuwe documenten heeft gevoegd die zijn herkomst, en ook recente herkomst kunnen staven. Verzoeker stelt desbetreffend het volgende:

“Het eerste document is afkomstig van een politiekantoor- antiterrorisme afdeling, en bevat een klacht van verzoeker over de bedreigingen van gewapende mensen die hem wilden rekruteren. Een rechter heeft verzocht om de bewaking van zijn huis. Zowel de rechter (beroepshof Kirkhoek), als de politie hebben het document van een stempel voorzien. Het tweede document attesteert zijn verblijf in Riad. Het verblijf wordt bevestigd door getuigen die ondertekenden en ook stempelden. Het derde document is een voedselratsoenkaart voor drie personen waaronder verzoeker en bevat adressen van de verdeelpunten.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen cassatieberoep heeft aangetekend tegen het arrest van Uw Raad dat de weigering van de eerste vraag tot internationale bescherming weigerde. Dit is onjuist. Verzoeker tekende wel degelijk beroep tot cassatie aan.

Verwerende partij stelt eveneens dat de ingeroepen asielmotieven bedrieglijk werden bevonden. Dit is geenszins correct. De asielinstanties meenden dat verzoeker zijn herkomst niet geloofwaardig heeft

gemaakt, en dat zijn asielmotieven gelieerd aan zijn herkomst zijn en dan ook niet verder onderzocht dienden te worden.

Verzoeker legde bij zijn nieuwe asielaanvraag een document voor, afkomstig van een politiekantoor-antiterrorisme afdeling, dat een klacht van verzoeker bevat over de bedreigingen van gewapende mensen die hem wilden rekruteren. Zowel de rechter (beroepshof Kirkook), als de politie hebben het document van een stempel voorzien.

Dit document kan niet eenvoudigweg van tafel worden geveegd, enkel en alleen omdat het gelieerd is aan verzoekers asielmotieven en deze eerder wegens een ongeloofwaardige herkomst niet onderzocht werden. Het document dat verzoeker voorlegt toont immers aan dat zowel zijn asielmotieven als zijn herkomst uit Kirkook wel degelijk geloofwaardig zijn. Het bevat immers een interne bevestiging van zijn asielmotieven als een externe bevestiging van de plaats van zijn asielmotieven.

Een dergelijk document maakt de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en moet dan ook aan een onderzoek worden onderworpen. Indien het een authentiek document betreft kan het op authenticiteit onderzocht worden door verwerende partij, en indien het authentiek blijkt komt verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking.

Een dergelijk document zonder gehoor én zonder enig onderzoek van tafel vegen, enkel en alleen omdat er reeds een eerdere negatieve beslissing was, is onredelijk.

Het tweede document dat door verwerende partij van tafel wordt geveegd is een attest van verzoekers verblijf in Riad. Het verblijf wordt bevestigd door getuigen die ondertekenden en ook stempelden. Verwerende partij stelt dat dit een gesolliciteerd stuk betreft en dat het door eender wie kan opgesteld zijn. Het zou nochtans relevant zijn dat verwerende partij op zijn minst nagaat welke personen het attest ondertekend hebben en wat hun band is met verzoeker. Op zijn minst kan verzoeker daarmee aangeven welke verbanden hij heeft met de inwoners van Riad. Verzoeker heeft dit document op erg korte tijd bekomen wat aangeeft dat hij toch zeker goede banden en/of kennissen heeft in Riad en kan dit document wel degelijk een aanwijzing vormen dat verzoeker in Riad gewoond heeft.

Er dient rekening mee gehouden te worden dat het voor asielzoekers in detentie niet makkelijk is om binnen de korte termijnen die gelden voor hen documenten te bekomen en voor te leggen:

« Ce sont les faits propres à chaque espèce qui permettent de déterminer s'il existe des circonstances spéciales dispensant un requérant de l'obligation d'observer pareilles règles. A cet égard, il convient de tenir compte du fait qu'en matière de demandes de reconnaissance du statut de réfugié il peut être difficile, voire impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai, spécialement si, comme en l'espèce, pareilles preuves doivent être obtenues dans le pays qu'elle dit avoir fui. En conséquence, les délais doivent être suffisamment longs et être appliqués de manière suffisamment flexible pour donner à une personne sollicitant le statut de réfugié une chance réaliste de prouver ses allégations. » Bahaddar c. Pays-Bas (145/1996/764/965) - 19 février 1998 ; § 45

Het derde document, de voedselratsoenkaart wordt niet door verwerende partij op authenticiteit onderzocht omdat Uw Raad in de eerste asielprocedure reeds geoordeeld heeft over de vermeende authenticiteit van het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart. Een dergelijk document, een voedselratsoenkaart kan nochtans onderzocht worden door de asielinstanties op de authenticiteit ervan en zou indien het authentiek blijkt opnieuw een ernstige indicatie vormen van de waarachtigheid van verzoekers verklaringen.

De vrees die verzoeker heeft ingeroepen is ten opzichte van niet-statelijke actoren. Verzoeker heeft zich volgens zijn verklaringen al eerder ten opzichte van de Irakese staat gewend om bescherming te verzoeken. Er is geen enkele reden voorhanden waarom verwerende partij niet de Irakese staat kan contacteren, in de vorm van de Irakese ambassade, om verzoekers herkomst en nationaliteit na te gaan, of om de voedselratsoenkaart en het rechterlijk bevel op authenticiteit te laten controleren.”

Dienaangaande verwijst verzoeker nog naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, naar rechtspraak van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar het handboek van UNHCR (bijlage verzoekschrift 2). Hij benadrukt dat onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht is.

Verder wijst verzoeker op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest dat volgens hem primeert op nationale bepalingen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoeker stelt dat hij documenten voorlegt die wijzen op de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven en van zijn herkomst. Indien verwerende partij aan haar verplichting had voldaan onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoeker te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing dan had verzoekende partij haar kunnen attenderen op de manier waarop ze de documenten had verkregen, de

redenen waarom ze geloofwaardig en authentiek zijn, had verzoeker kunnen aangeven waar hij voedsel diende op te halen met zijn rantsoenkaart, hoe de klachtenprocedure bij de autoriteiten ineenzit, *“wie de mensen die de verklaring dat hij uit Riad afkomstig is zijn en wat hun band is”*.

De kans is volgens verzoeker meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval. Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 27 november 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Aan de basis van de tweede asielaanvraag van verzoeker, herneemt hij dezelfde elementen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht. In het kader van de eerste asielaanvraag weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit Kirkuk. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 131 647 op 20 oktober 2014.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker documenten neer zijnde een rantsoenkaart, aangifte bij de politie en een verklaring van woonst.

De bestreden beslissing stelde met betrekking tot deze nieuwe elementen: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze geenszins een ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Wat betreft het document van de politie moet worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op uw asielmotieven, die echter reeds bedrieglijk zijn bevonden. Aan de authenticiteit van dit stuk dient dan ook ernstig getwijfeld te worden. Wat betreft het document waarin een aantal personen stellen dat u wél afkomstig bent van Kirkuk moet worden gesteld dat aan dergelijk stuk, dat immers op uw verzoek werd opgemaakt en een bijzonder gesolliciteerde indruk maakt, slechts weinig geloof kan worden gehecht. Dit stuk kan door eender wie zijn opgemaakt. Wat tot slot de door u voorgelegde rantsoenkaart betreft, moet worden verwezen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest van de Raad wordt betreffende de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die u er voorlegt gesteld dat deze het ongeloofwaardige karakter van uw herkomst alleen maar bevestigen: de documenten worden als 'niet authentiek' beoordeeld en de aangebrachte stempels als 'vervalsingen'. In het licht hiervan, alsook in het licht van de eerdere vaststellingen van de asielinstanties omtrent uw herkomst, moet worden besloten dat de grootste twijfels dienen te worden geuit betreffende de authenticiteit van de door u voorgelegde rantsoenkaart.*

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Bovenstaande motieven in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en deugdelijk en blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De opmerking dat het document van de politie aantoonde dat zowel zijn asielmotieven als zijn herkomst uit Kirkuk wel degelijk geloofwaardig zijn, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Documenten beschikken overigens over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Verzoeker verwijst thans naar zijn verklaringen die

hij in licht van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd. In het licht van verzoekers eerste asielaanvraag werd echter vastgesteld dat verzoeker zijn herkomst uit Kirkuk niet aannemelijk maakt gelet op zijn onwetendheid en dat het voorgehouden asielrelaas evenmin geloofwaardig is en zijn asielaanvraag zelfs bedrieglijk.

Wat betreft het document waarin een aantal personen stellen dat verzoeker wél afkomstig is van Kirkuk moet worden gesteld dat een dergelijk stuk, dat op verzoekers verzoek werd opgemaakt en een bijzonder gesolliciteerde indruk maakt, niet kan overtuigen. Dit stuk kan immers door eender wie zijn opgemaakt en ontbeert dan ook enige objectieve bewijswaarde. Waar verzoeker opwerpt dat verzoeker hiermee op zijn minst kan aangeven dat hij banden heeft met inwoners van Riad en hij dit document op korte tijd kon bekomen, doet hij geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Wat door verzoeker voorgelegde rantsoenkaart betreft, voert verzoeker aan dat deze kan worden onderzocht en indien deze authentiek blijkt een indicatie zou vormen voor de waarachtigheid van verzoekers verklaringen. Desbetreffend dient met recht te worden verwezen naar hetgeen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld met betrekking tot de door hem neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. In het arrest nr. 131 647 van 20 oktober 2014 werd geoordeeld als volgt:

“De neerlegging van verzoekers identiteitskaart en nationaliteitsbewijs ter terechtzitting doen aan het voorgaande geen afbreuk doch wel in tegendeel bevestigen het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweerde herkomst uit de regio Kirkuk in Centraal-Irak. De stempels op beide documenten vertonen immers duidelijke spellingsfouten. De stempel op de identiteitskaart vermeldt: “Nationity Directora (overige letters zijn niet leesbaar, RvV) Kirkuk Covi (overige letters niet leesbaar, RvV)”. De stempel op het nationaliteitsbewijs vermeldt: “Nationatity General Directorate”. Deze vaststellingen tonen aan dat de documenten niet authentiek zijn en wijzen er ontegensprekelijk op dat de aangebrachte stempels vervalsingen zijn. Het document in bijlage bij de verweernota “Antwoorddocument Cedoca IRQ2012-010w, Document – Corruptie, d.d. 3 februari 2012” bevestigt immers dat er een groot circuit bestaat aan valse Iraakse documenten, dat het algemeen geweten is dat men valse identiteitsdocumenten kan kopen tegen relatief lage prijs, dat tot de helft van de identiteitskaarten die in omloop vals zijn en het relatief eenvoudig zou zijn om valse, of gestolen, niet ingevulde identiteitskaarten in Irak te kopen. Veel vervalste identiteitskaarten zien er authentiek uit en kunnen zowel echte als valse persoonsgegevens bevatten. De meest gebruikelijke vervalsingen bij identiteitskaarten zijn volgens diplomatieke bronnen in Aman, valse stempels met spellingfouten en valse documentnummers. Ook een groot gedeelte van de nationaliteitsbewijzen blijken vervalst. Bovenstaande vaststellingen leiden derhalve tot het besluit dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is aangezien hij een poging heeft ondernomen om de asielinstanties bewust te misleiden.” Gelet op voormelde vaststellingen, is een “rantsoenkaart” evenmin bij machte om zijn herkomst en asielrelaas aan te tonen.

Tot slot stelt de Raad vast dat alle door verzoeker neergelegde documenten fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen dan ook geenszins volstaan om zijn werkelijke identiteit of herkomst aan te tonen, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, en vormen geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.4. In zijn verzoekschrift laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten

wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de

asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker de commissaris-generaal had kunnen attenderen op de manier waarop hij de documenten had verkregen en de redenen waarom ze geloofwaardig en authentiek zijn en dat hij had kunnen aangeven waar hij voedsel diende op te halen met zijn rantsoenkaart, hoe de klachtenprocedure bij de autoriteiten ineenzit, wie de mensen "*die de verklaringen dat hij uit Riad afkomstig is en wat hun band is*" kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen van het gegeven dat de beslissing anders zou zijn geweest. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Gezien verzoeker zijn identiteit, afkomst en asielrelaas niet aannemelijk maakt, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Verzoekers betoog over een terugdrijving naar Bangkok is derhalve niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen maatregel tot verwijdering of terugdrijving betreft.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen

volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF